Minister Rodziny,
Pracy i Polityki Społecznej

Agnieszka Dziemianowicz-Bąk

BM-II.059.3.9.2026
Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/

Pani
Małgorzata Kidawa- Błońska
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałkini,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Aleksandra Szweda na 51 posiedzeniu Senatu 28 stycznia 2026 r. w sprawie zwolnień grupowych, proszę przyjąć poniższe wyjaśnienia.

Na wstępie trzeba podkreślić, że w 2025 r. pracodawcy faktycznie zgłosili do urzędów pracy zamiar zwolnienia grupowo 97,6 tys. pracowników, przy czym niemal 60% tych zgłoszeń stanowiły tzw. wypowiedzenia zmieniające warunki pracy i/lub płacy - dotyczyło to 58,3 tys. pracowników. Tylko z Poczty Polskiej S.A. wypowiedzenia zmieniające otrzymało 53,3 tys. pracowników i ok. 98% z nich zaakceptowało zmienione warunki pracy lub płacy, co pozwoliło zachować miejsca pracy. Ostatecznie w całym 2025 r. spółka zwolniła 5,6 tys. osób (9% tego, co pierwotnie zgłosiła). Liczba wszystkich zwolnionych grupowo pracowników w całym kraju w 2025 r. wyniosła 29,5 tys. osób, co stanowiło ok. 30% wcześniej zapowiadanych zwolnień grupowych. Same zapowiedzi zwolnień mają z reguły charakter informacyjny, a do ich realizacji często nie dochodzi z powodu akceptacji przez pracowników tzw. wypowiedzeń zmieniających, reorganizacji przedsiębiorstwa, poprawy koniunktury czy zmiany planów kierownictwa firm.

Dane przeczą temu, aby obecna sytuacja na rynku pracy przypominała okres globalnego kryzysu finansowego lat 2008-2009, który przywołuje Pan Senator. W 2009 roku pracodawcy zgłosili do urzędów pracy zamiar zwolnienia prawie 110 tys. osób i ostatecznie zwolnili 70,6 tys. W końcu 2009 r. w urzędach pracy odnotowano prawie 1,9 mln zarejestrowanych bezrobotnych, a stopa bezrobocia rejestrowanego osiągnęła 12,1%. W końcu 2025 r. w urzędach pracy zarejestrowanych było niecałe 888 tys. bezrobotnych, stopa bezrobocia rejestrowanego wyniosła 5,7%, a liczba zwolnionych w ubiegłym roku pracowników była o ponad połowę niższa niż w 2009 r.

Obecny rząd dostrzega konsekwencje społeczne zwolnień. Niemniej Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie może ingerować w decyzje pracodawców dotyczące prowadzonej polityki kadrowej. Zwolnienia są efektem m.in. ograniczania produkcji w wyniku zmian otoczenia gospodarczego, restrukturyzacji zakładów pracy, wdrażania automatyzacji, robotyzacji, likwidacji oddziałów zagranicznych firm w związku z koniecznością optymalizacji działalności gospodarczej czy wreszcie wahań koniunktury. Należy podkreślić, że do zwolnień grupowych dochodziło również w przeszłości, a część zwolnień dokonywanych po objęciu władzy przez obecną koalicję zapowiadano wcześniej (w 2019 r. zwolniono grupowo 24,7 tys. pracowników, w 2020 r. 30,3 tys. osób.).

Podejmowane są działania mające na celu ograniczanie negatywnych skutków zwolnień. Ustawa z dnia 20 marca 2025 r. o rynku pracy i służbach zatrudnienia (Dz. U. z 2025 r. poz. 620 z późn. zm.) zawiera przepisy regulujące obowiązki pracodawców planujących lub

dokonujących redukcji zatrudnienia (tzw. zwolnienia monitorowane). Jeśli pracodawca zamierza zwolnić co najmniej 50 osób w okresie 3 miesięcy, zobowiązany jest uzgodnić z powiatowym urzędem pracy zakres i formy pomocy dla pracowniczek i pracowników objętych zwolnieniami. Pomoc dotyczy w szczególności pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego oraz szkoleń.

Jako Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w 2025 roku zdecydowałam o przeznaczeniu w ramach rezerwy Funduszu Pracy 50 mln zł na program aktywizacji zawodowej pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi oraz osób bezrobotnych, które zwolniono z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Program realizowano tak, by w sposób jak najbardziej efektywny i szybki reagować na bieżące potrzeby. Powiatowe urzędy pracy składały wnioski w zależności od wystąpienia na ich terenie przypadków zwolnień pracowników. W 2025 r. z powiatowych urzędów pracy wpłynęło zaledwie 7 wniosków. Wszystkie rozpatrzono pozytywnie przyznając środki w wysokości 4,5 mln zł z dostępnej puli. Również w bieżącym roku urzędy mogą ubiegać się o dodatkowe środki z rezerwy Funduszu Pracy znajdującej się w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy na realizację programów aktywizacji zawodowej osób zwolnionych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi.

Jednym z instrumentów wspierania pracodawców i przedsiębiorców w dostosowywaniu kompetencji pracowników do potrzeb zmieniającej się gospodarki jest Krajowy Fundusz Szkoleniowy (KFS), którego środki przeznaczane są na dofinansowanie kształcenia ustawicznego osób pracujących (pracowników, pracodawców, osób fizycznych prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą oraz osób świadczących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych). Ten rodzaj inwestycji w potencjał kadrowy poprawia zarówno pozycję firm, jak i samych zatrudnionych.

Ponadto na mocy ustawy o rynku pracy i służbach zatrudnienia osoby, które utraciły zatrudnienie mogą korzystać ze wsparcia w aktywizacji zawodowej oferowanego przez powiatowe urzędy pracy. Obejmuje ono w szczególności: pomoc w znalezieniu pracy realizowaną przede wszystkim poprzez pośrednictwo pracy oraz poradnictwo zawodowe; wsparcie w rozwoju zawodowym (szkolenia, bon na kształcenie ustawiczne, pożyczka edukacyjna); pomoc w podjęciu zatrudnienia subsydiowanego u pracodawców; skierowanie do udziału w programach specjalnych w przypadkach wymagających zastosowania niestandardowych form wsparcia; pakiet aktywizacyjny umożliwiający łączenie kilku form pomocy; bon na zasiedlenie; wsparcie finansowe na podjęcie działalności gospodarczej - w tym umożliwiające pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa niezbędnego przy zakładaniu własnej firmy. Wskazane formy pomocy realizowane są na bieżąco przez powiatowe urzędy pracy i finansowane ze środków Funduszu Pracy.

Pragnę zaznaczyć, że prowadzenie i rozwijanie dialogu ze związkami zawodowymi stanowi jeden z priorytetów obecnego Kierownictwa resortu pracy. Na poziomie krajowym platformą do dyskusji pomiędzy organizacjami pracodawców, związków zawodowych i przedstawicielami strony rządowej jest Rada Dialogu Społecznego. To właśnie na jej forum i w zespołach problemowych podejmowane są dyskusje dotyczące m.in. sytuacji na polskim rynku pracy, aktywności zawodowej, przeciwdziałania bezrobociu i jego negatywnym skutkom, czy skuteczności polityk rynku pracy. Na szczeblu regionalnym instytucjami powołanymi do prowadzenia dialogu społecznego są Wojewódzkie Rady Dialogu Społecznego. Natomiast w celu prowadzenia dialogu sektorowego, służącego godzeniu interesów stron oraz rozwiązywaniu problemów dotyczących funkcjonowania branży,

powoływane są Trójstronne Zespoły Branżowe. Zarówno do tych zespołów, jak i do Rad Dialogu Społecznego przekazywane są projekty aktów prawnych oraz inne dokumenty, które informują m.in. o potencjalnych ryzykach związanych z wprowadzeniem proponowanych regulacji. Pozwala to na wczesne podjęcie dyskusji i wypracowanie kompromisowych rozwiązań oraz sprzyja lepszemu stanowieniu prawa i większej dbałości o pracowników.

Dialog prowadzony ze związkami zawodowymi i organizacjami pracodawców odgrywa istotną rolę w polityce społeczno-gospodarczej, a Rząd na bieżąco podejmuje niezbędne działania i pomaga osobom tracącym zatrudnienie, w tym pracowniczkom i pracownikom zwalnianym grupowo.

Trzeba przy tym podkreślić, że w całościowym ujęciu sytuacja na rynku pracy była i pozostaje dobra, a Polska utrzymuje się w czołówce krajów o najniższym bezrobociu w UE, które wg danych Eurostatu wyniosło 3,2% w grudniu 2025 r. i 3,1% w styczniu br., co oznacza najniższy wskaźnik w całej wspólnocie.

Z wyrazami szacunku

Agnieszka Dziemianowicz-Bąk
Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
/-kwalifikowany podpis elektroniczny-/